

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและประเภทของเอกรรพระโยคที่กำหนดในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง แล้วนำมาสร้างแบบฝึกหัดเสริมการอ่าน เพื่อนำไปใช้ประกอบการสอน ก่อนนำไปใช้ประกอบการสอน ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกหัดเสริมการอ่านไปหาประสิทธิภาพ ต่อมาผู้วิจัยได้เปรียบเทียบการอ่านระหว่างการสอนที่ใช้แบบฝึกหัดเสริมการอ่านและการสอนที่ไม่ได้ใช้แบบฝึกหัดเสริมการอ่าน

กลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ครึ่งหนึ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนวัดบรมวงศศ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีการศึกษา 2518 จำนวน 80 คน ครึ่งที่สอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ประจำปีการศึกษา 2519 โรงเรียนเดียวกัน จำนวน 84 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบฝึกหัดเสริมการอ่านเรื่องเอกรรพระโยค จำนวน 9 แบบฝึกหัด, บันทึกการสอนเรื่องความหมายของประโยคและเอกรรพระโยค, ส่วนประกอบของเอกรรพระโยค, การละส่วนประกอบบางส่วนของเอกรรพระโยค และลักษณะทาง ๆ ของเอกรรพระโยค ผู้วิจัยได้แบ่งบันทึกการสอนออกเป็น 3 ตอน ในแต่ละตอนจะมีบันทึกการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ผู้วิจัยนำไปใช้สอนจริง ๆ, และแบบทดสอบซึ่งมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ส่วนค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบคือ 0.73 และ 0.86

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัย ได้ศึกษาหลักสูตร และแบบเรียน เรื่อง เอกภพ ประโยคของ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง, ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบและแบบฝึกหัดเสริมการสอน, กำหนดความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม และสร้างแบบทดสอบ, แบบฝึกหัดเสริมการสอนตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้, ทำบันทึกการสอนเพื่อนำไปใช้ทดลองสอนกับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยแบ่งบันทึกการสอนออกเป็น 3 บทเรียน ต่อมาผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง 2 ครั้ง เพื่อหาความยากง่าย, ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อถือได้ของข้อทดสอบ และเลือกข้อทดสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.60 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อถือได้จำนวน 45 ข้อ ผู้วิจัยได้แบ่งข้อทดสอบดังกล่าวข้างต้นเป็น 3 ตอน ตอนละ 15 ข้อ และนำข้อทดสอบแต่ละตอนไปใช้ทดสอบนักเรียนก่อนและหลังการทดลองสอนจริง ก่อนที่ผู้วิจัยจะทดลองสอน ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกหัดเสริมการสอน, บันทึกการสอน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง 2 ครั้ง เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเสริมการสอน และหาขอบพร้อมของ บันทึกการสอนและนำมาปรับปรุงแก้ไข ต่อมาผู้วิจัยนำแบบทดสอบ, แบบฝึกหัดเสริมการสอน และบันทึกการสอนดังกล่าวข้างต้น ไปใช้ทดสอบ, ทดลองสอนกับประชากรจริง 2 ครั้ง และนำผลการทดลองสอนกับประชากรจริงมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่างระหว่างคะแนนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ถ้าค่า t ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่า t จากตาราง แสดงว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน แต่ถ้าวัดค่า t ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าค่า t จากตาราง แสดงว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเรื่องเอกภพ-ประโยค ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า

ผลการทดสอบก่อนการสอนครั้งที่ 1 รวม 3 บทเรียน ได้ค่า t 1.30, 1.80, 0.44 และผลการทดสอบก่อนการสอนครั้งที่ 2 รวม 3 บทเรียน ได้ค่า t 0.21, 0.51,

0.55 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นว่าที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ค่า t ที่ได้น้อยกว่า 1.96 แสดงว่าก่อนการสอนเรื่องเอกภพประโยค ทั้ง 2 ครั้ง นักเรียนมีความรู้ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

ผลการทดสอบหลังการสอนทั้ง 2 ครั้ง ๆ ละ 3 บทเรียน ครั้งที่ 1 ได้ ค่า t 5.26, 4.95, 6.35 ครั้งที่ 2 ได้ค่า t 2.39, 2.50, 2.21 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นว่าที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ค่า t ที่ได้มากกว่า 1.96 แสดงว่าหลังการสอนเรื่องเอกภพประโยค นักเรียนมีความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนเรื่องเอกภพประโยคสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีบรรยายที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ขอเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะสำหรับครูที่สอนหลักภาษาไทย, ผู้บริหารการศึกษา, และผู้ที่ทำการวิจัยต่อไปดังนี้

1. ขอเสนอแนะสำหรับครูที่สอนวิชาหลักภาษาไทย

1.1 ครูที่สอนหลักภาษาไทย ควรหันมาสนใจการสอนโดยวิธีใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอนให้มากขึ้น เพราะการที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ จะทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ จำหลักเกณฑ์ได้แม่นยำ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จากผลการวิจัยยังเป็นเครื่องยืนยันว่า การสอนโดยวิธีใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน ก็คือการสอน โดยวิธีบรรยาย

1.2 ครูที่สอนหลักภาษาไทย ควรจะสร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนสำหรับบทเรียนแต่ละบทขึ้นด้วยตนเอง เพื่อว่าแบบฝึกหัดเสริมการสอนที่สร้างขึ้นนั้น จะได้ตรงกับจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาที่สอนอย่างแท้จริง

1.3 เมื่อครูสร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนขึ้นแล้ว ควรจะนำไปทดลองใช้กับนักเรียนก่อน เพื่อหาข้อบกพร่องและนำไปแก้ไข จึงจะทำให้แบบฝึกหัดเสริมการสอนมีประสิทธิภาพ

1.4 การสร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอน ควรจะสร้างให้เหมาะสมกับ
ประสบการณ์ของผู้เรียน และสภาพเหตุการณ์ในปัจจุบัน เพื่อผู้เรียนจะได้ไม่เกิดความ
เบื่อหน่ายและเห็นประโยชน์ที่จะนำความรู้นั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.5 แบบฝึกหัดเสริมการสนทน้นครูอาจจะนำไปใช้ในโอกาสต่างๆ ดังนี้

1.5.1 ก่อนจะเริ่มสอนบทเรียน ครูอาจจะใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน
เสมือนหนึ่งเป็นแบบทดสอบความรู้เดิมของนักเรียนก็ได้

1.5.2 ครูอาจจะใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอนในขณะที่กำลังสอนบทเรียน
เพื่อเสริมความเข้าใจของนักเรียน

1.5.3 เมื่อครูสอนบทเรียนจบแล้วอาจจะใช้แบบฝึกหัดเสริมการสอน
ให้นักเรียนทำการเสริมทักษะให้แก่นักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

ผู้บริหารการศึกษาควรส่งเสริมให้ครูที่สอนภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ครูที่สอนหลักภาษาไทย สร้างแบบฝึกหัดเสริมการสอนขึ้นใช้สอนในชั้นของตนเอง โดย
ให้ความร่วมมือและจัดหาอุปกรณ์ต่างๆ ให้เพียงพอ ให้กำลังใจและสนับสนุนครูที่สร้าง
แบบฝึกหัดเสริมการสอนขึ้นใช้ประกอบการสอนโดยสม่ำเสมอมากกว่าครูอื่นๆ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการวิจัยต่อไป

3.1 ควรจะทำการวิจัยเรื่องนี้โดยใช้เวลาทดลองสอนให้มากกว่านี้ และ
ควรจะได้ทดลองสอนกับนักเรียนหลายๆ โรงเรียน เพื่อให้ได้ผลที่แน่นอน

3.2 ควรทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ โดยทดลองสอนในเวลาเรียนปกติ
ของนักเรียน

3.3 ควรทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ในระดับชั้นอื่นๆ ที่สูงกว่า

3.4 ควรทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ในโรงเรียนสาธิต และโรงเรียน
ราษฎร์ และนำมาเปรียบเทียบกัน

3.5 ควรทำการวิจัยแบบเดียวกันนี้ แต่เปลี่ยนเรื่องที่สอนให้แตกต่างกัน

3.6 ข้อทดสอบที่ใช้ทดสอบก่อนการสอนและหลังการสอนควรใช้คนละ
ชุดกัน และควรเป็นข้อทดสอบแบบคู่ขนาน